

מדוע מי הים מלוחים

קרליה

חיו שני אחים, הבכור - עשיר והצעיר - עני. וכשבא ראש השנה ביתו של העני היה ריק. ולא היה במה להאכיל את הילדים. ברצון או שלא ברצון הלך האח העני לאחיו העשיר וביקש עזרה. "תן לי, אחי, קצת בשר ואשלם לך עבורו כשרק אוכל." האח העשיר לא אמר דבר, ורק הביא שוק של פרה וזרק אותה לאחיו העני. השתחוה האח הצעיר והתחיל

להודות. והבכור התרגז על עצמו שברגע של חולשה נתן משהו למישהו וקרא: "קח ותסתלק! לך לחאיסאיי עם השוק הזה" קלל אותו. "לך לחאיסאיי" הייתה קללה נפוצה באזור הזה. "חאיסאיי" קראו שם לשד, שלפי העם חי ביער הסמוך, פעם פוגע בבני האדם ופעם טוב לב לסירוגין, ובדרך כלל נראה כמו איש זקן, בעל זקן עד האדמה.

והאח הצעיר חשב:

"אין ברירה. האח הגדול שלי אמר ללכת לחאיסאיי אז צריך לעשות כך.

רק איך להגיע לחאיסאיי הזה?"

הוא הלך בשביל צר ופתאום שמע דפיקות של גרזנים. התקרר וראה:

חוטבי עצים עובדים ביער.

שאל אותם האח הצעיר:

"אמרו, חוטבי העצים, אולי אתם

מכירים את הדרך לחאיסאיי?"

"בוודאי שמכירים, רק לא ממליצים

לך ללכת לשם. ולמה אתה מחפש

אותו?"

"עלי להביא לו שוק של פרה."

"אז לך מקרחת יער אחת לשניה, כי

אותן אנו ניקינו עבור חאיסאיי. כך תגיע לביתן שלו. אבל קח אתך מוט לבנה וכשתבוא אליו אל תושיט לו יד, אלה רק את המוט, כי אחרת תישאר בלי יד. ואם הוא ירצה לתת לך מתנה, אל תיקח דבר, ורק בקש ממנו את המטחנה הקטנה שהוא תמיד מחזיק אחרי גבו. אז תהיה עשיר לכל החיים."

הצעיר הודה לחוטבי העצים על העצות הטובות, והלך הלאה. בסוף הגיע לביתנו של חאיסאיי. בא וראה את הזקן שישב על התנור, כשמטחנה קטנה מאחורי גבו. האח הצעיר בירך אותו והזקן מושיט

לו יד מהתנור ובירך:

"שלום לך, אורח!"

הבחור הושיט לו את מוט הלבנה

והזקן סחט את המוט כל כך חזק

שמים טפטפו ממנו.

אומר לו הצעיר:

"הנה הבאתי לך שוק של פרה, קח

אותו!"

חאיסאיי שמח:

"כולם שולחים אלי אורחים ומבטיחים

לי מתנות, אבל אף אחד לא בא ולא

מביא אותן. ואולי שולחים אותן עם

כלבים. והכלבים אוכלים את הכל

בדרך. ואתה בעצמך הבאת ועל כך

אתן לך פרס. מה תרצה - זהב או

כסף?"

"אין לי צורך בזהב ולא בכסף" אמר

האח העני "ואם תרצה לתת לי פרס,

תן לי את המטחנה שאתה מחזיק

אחרי גבך."

החמירו פניו של חאיסאיי הזקן, כי

חבל היה לו להיפרד מהמטחנה.

"לא רציתי לתת אותה לאף אחד"

אמר "אבל מילא, כשבאת אלי עם

מתנה, שיהיה כך. קח אותה. רק

תזכור: זו לא מטחנה פשוטה. היא

טיטחן לך כל דבר שרק תצווה לה."

האח העני לקח את המטחנה והלך

הביתה. הוא הגיע בדיוק בפרוץ החג.

ניכנס לחדר ואמר:

"נו, מטחנה! תטחני לנו כיבוד לשולחן
החגיגי!"

והמטחנה טחנה. יצאו ממנה כיכרות
לחם, ולחמניות ועוגות, כל כך הרבה
שלא הספיק המקום על השולחן.
מעולם לא היה בבית העני הזה כל
כך הרבה אוכל טעים.

ילדי האח העני אכלו, שבעו, שמחו
ויצאו החוצה לשחק. שם ראה אותם
האח הבכור ושאל:

"איזה מזל בא לכם שאתם שמחים
כל כך? לא מזמן לא יצאתם בכלל
מהבית, נאנחתם מרעב, ועכשיו
משתוללים."

"אבא שלנו הלך לחאיסאיי והביאי

ממנו מתנה - מטחנה כזו
שטוחנת כל מה שרק
תרצה."

הלך האח העשיר אל העני
ושאל, האם הילדים
מספרים אמת. אמר
הצעיר:

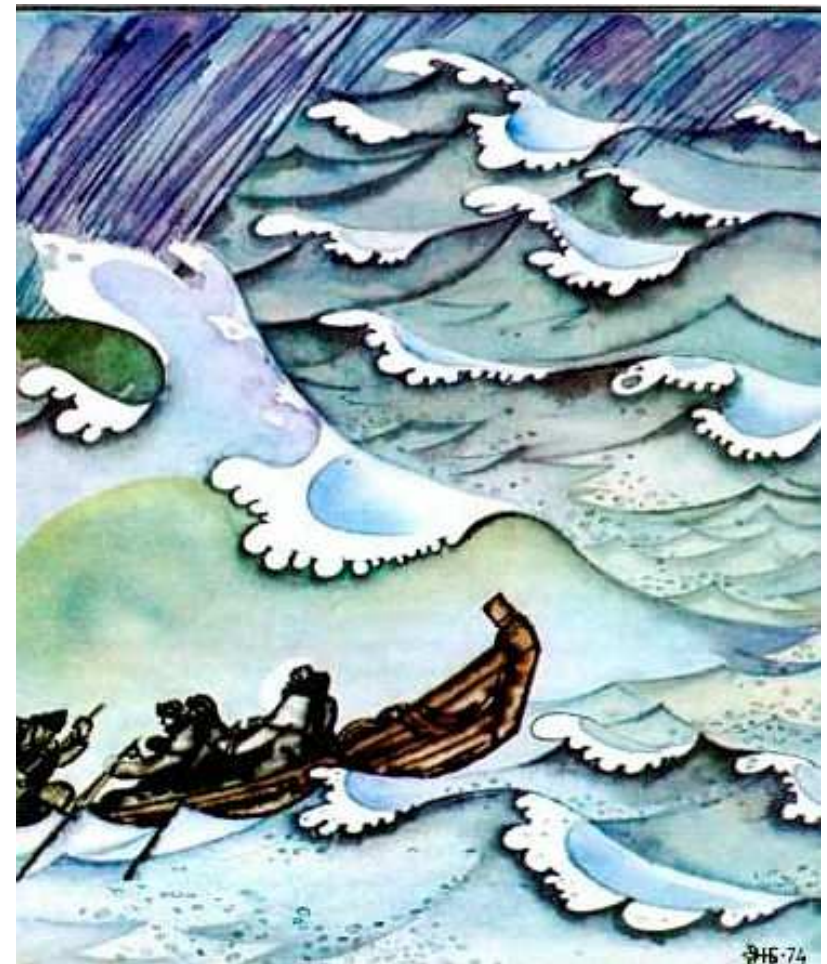
"תזכור איך נתת לי את
שוק הפרה ואמרת ללכת
אתו לחאיסאיי? אז הלכתי.

וחאיסאיי נתן לי במתנה
את המטחנה - היא טוחנת
לי כל מה שרק ארצה.

האח הבכור קינא במזלו
של אחיו הצעיר ואמר:

"נתתי לך את הבשר, אז תן לי עכשיו את המטחנה לזמן מה."
"קח" עונה לו האח העני "עכשיו אצלי הכל בשפע. אני לא חס."
האח העשיר הביא את המטחנה הביתה ואמר לה לטחון. המטחנה טחנה לו קמח, גריסים, סוכר. המחסנים של האח העשיר התמלאו בכל טוב, מספיק לעשר שנים. לא צריך יותר לזרוע ולא לחרוש. ואצל האח העני האוכל התחיל להיגמר. הוא הלך לאח העשיר כדי לקחת אצלו את המטחנה. והעשיר לא מחזיר:
"איזו מטחנה?" משתומם "לא לקחתי

אצלך כל מטחנה. יש לי אחת משלי."
וגירש את האח העני.
ולמחרת, בעצמו יחד עם הפועלים שלו, יצא לים לדוג דגים.
"אקח את המטחנה אתי" חשב
"שתיטחן מלח. נוכל להמליח את הדגים בתוך הסירה ולא צריך יהיה כל פעם לחזור לחוף."
הם דגו דגים כל היום. דגו הרבה, המליחו אותם ונרדמו מרוב העייפות עוד תוך כדי העבודה. והמטחנה המשיכה לטחון מלח. כבר הר מלח שלם הצטבר בסירה, והמטחנה טחנה בלי הפסקה.. לא היה מי שיעצור אותה - כולם ישנו חזק.

והסירה מרוב העומס שקעה בים.
המטחנה נפלה על קרקעית הים
והמשיכה לטחון. והיא טוחנת על
קרקעית הים עד היום.
אז לא פלא שהמים בים מלוחים.